

Съ усмивка то бързо седнало, върху нея и — пррр. . ! . — полетѣли тѣ, като стрѣла, надъ дълбоко спящата земя къмъ планинитѣ, увѣнчани съ снѣжни коронни и блѣстящи елмази.

По-високо и по-високо летѣли, по-дълбоко и по-дълбоко дишало Еделвайсчето родния свѣжъ и благоворенъ въздухъ. . .

*

И, ето, иднесь тамъ високо-високо по Пиринскитѣ върхове, между непристъпнитѣ и голи скали, всѣки може да види Еделвайсчета

та, какъ растатъ дружно весели и засмѣни.

Скалитѣ сж мрачни, студени, но пълни съ любовъ и нѣжностъ къмъ своитѣ рожби — Еделвайсчета! . .

Пирински.

